

Áhítat – 2020. 12. 29.

³¹*Azután maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: „Most felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfián beteljesedik mindaz, amit a próféták megírtak. ³²A pogányok kezébe adják, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi, ³³és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad.” ³⁴Ők azonban semmit sem fogtak fel ezekből. Ez a beszéd rejtve maradt előlük, és nem értették meg a mondottakat.* (Lukács 18:31-34)

Mint egy nagy operában a visszatérő alapotívum, ismétlődik földi útja során, hogy Jézus jelenti szenvedéseit a tanítványaiak: „*Íme, felmegyünk Jeruzsálembe...*” Igénkben jelzi szenvedéseit, halálát és feltámadását is.

A Jeruzsálembe való felmenetelnek zsidó fül számára mindig valami ünnepies zengése van: az Istennel való találkozásnak szent alkalma ez, amelyhez Jézus *szenvedéseit, halálát és feltámadását* kapcsolni, sőt önmagában megérteni is, a tanítványok számára értelemfeletti rejtelem volt. A *feltámadásról* szóló előrejelzést pedig, mint teljességgel értelmezhetetlen információt, szinte még csak rögzíteni sem volt képes az emlékezetük.

Hányszor indulunk mi is ünnepi harangzúgás mellett a Templomba, közösségi odatartozástudattal, felekezeti hűséggel, a tisztséget viselők méltóságával. Vajon ugyanennyiszor engedjük-e hozzánk csatlakozni Őt, aki így szól: „*Íme, felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfia a bűnösök kezébe adatik... de a harmadik napon feltámad.*” Ünnepi ceremóniáink egybegyűjtenek-e bennünket mindig a Golgota megrázó kegyelmi eseménye köré, igaz bűnbánatot és a szabadulás örömét ébresztve bennünk? Felmenet *Jeruzsálembe* ráhull-e a szívünkre az Evangélium, üdvösségünk ténye és ára, a maga véres és győzelmes valóságában? Vagy reánk is aktuális Ézsaiás próféciája, amelyet Jézus idézett: „*hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjete.*” (Ézsaiás 6:9) Vagy berögzült templomjáró mozdulatainkban a tanítványokhoz vagyunk hasonlóak, „*akik semmit sem fogtak fel ezekből. Ez a beszéd rejtve maradt előttük, és nem értették meg a mondottakat.*”

A Jézus Krisztus megváltó *halálában és feltámadásában* való hit és személyes belső megragadottság nélkül csírátlan keresztyénség vagyunk; csupán a létező és választható társadalmi kapcsolatok egyik kevésbé vonzó változatának látszunk a világ előtt. Am, igénkben és most is, Jézus az övéi mellé lép, és nekik immár harmadszor, számunkra ki tudja, hányadszor, jelzi *szenvedéseit, és halálát*. Áldozatát, amellyel visszavezetett minket Atyánk szerető szívéhez. Tanítványai nem értik, magunk is küzdünk a korlátainkkal. De Jézus újra jelzi szenvedéseit, majd felmegy a Golgotára, a Kereszt titkára olyannyira érzéketlen övéiért. Pál apostol elszánt hite mutasson irányt: „*Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de az elhívottaknak Isten bölcsessége és ereje.*” (1Korintus 1:23-24)

Tegyük vallást énekünk szavaival:

*Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.*

*Bánt a sok gond, űz a bánat, Tört remény, vagy félelem:
Ő nem hágy el, biztatást ad: Békesség van én velem.*

*Boldogságnak napja süt rám; Jóság, fény jár útamon:
A keresztfa ragyogásán Fényesebb lesz szép napom.*

*Áldássá lesz ott az átok, Megbékéltet a kereszt;
El nem múló boldogságod, Békességed ott keresd!*

*Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett,
Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.*